

„Podle kterých názorů?“

„Podle mých i jiných.“

Po vyslechnutí devíti svědků, kteří žalobu potvrdili, vysvětlil předseda štábní kapitán dr. Menšík Heinlovi, že voják něco sněsti musí a že on jako hackenkreuzler je právě stoupencem směru velké disciplíny a poukázal na to, co se dělávalo za Rakouska s vojáky a jaká je vojenská disciplína v Prusku, pro něž on tolik horuje.

Heinl byl odsouzen pro zločin porušení subordinace k trestu devíti měsíců, zostřeného každý měsíc postem a tvrdým lůžkem. Vojenský prokurátor štáb. kapitán dr. Pavlíček i odsouzený vyžádali si tři dny na rozmyšlenou.

—ij—

Kolegou okradený zloděj.

(Zem. trestní soud v Brně.)

Soudní přelíčení, které uzavřelo jednu kapitolu ze života dvou brněnských flákačů, bylo veselé, právě jako celá tato historie, jejímž vyvrcholením bylo, že dva kamarádi zlodějského cechu svorně zasedli na lavici obžalovaných, oba zloději, ale v tomto případě jeden zloděj a druhý okradený.

Karel Hainc a Rudolf Najman jsou dva umělci života, když jde o to, žít bez práce a na cizí útraty. Policejní relace, která o nich praví, že jsou bez zaměstnání, jim velmi křivdí — mají hned řemesel několik. Předně pasáctví, neboť oba se dávají vydržovat svými milenkami. Dále nepohrdnou ani vlastní prací: flákají se celé dny na nádraží a ke každému člověku, nesoucímu zavazadlo, se přidruží a drmolí: „Vašnosti — já jim to odnesu!“ Ochotně si naloží svěřený kufr na záda — a hledí jej co nejlépe odnést — ovšem sobě. Pak se v závětrí „čuba“ (zámek) otevře a obsah kufru prodá. Dlouho pracovali dohromady a dělili se o výdělek. Až jednou Najman měl smůlu a musil si ji odsedět několika měsíci. Hainc zatím pracoval pro sebe.

Nedávno vyšel Najman z „lochu“ a první cesta ho vedla do hostince, kde doufal najít kolegu. Našel ho a vypravoval, jak tenkrát jeho „rit“ skončil „u třech lvíčků“ (u soudu na Cejlu): „Tak jsem si to hasil s kufrem a najednou jsem cejtil, že je to horký: skrz „jiskru“ (okno) jsem zmerčil fízla (tajného), který bral vítr. To už jsem z toho cejtil mlejn (soud). Chtěl jsem vzít roha, ale vlít jsem zrovna chlupatému (strážníkovi) do náruče, a už jsem měl hlavu zabalenou do smutku a hajdy do šeredy (byl jsem zatčen a odveden na radnici). Páni mi pak ve mlejně napařili pět holejch (měsíců). Teď sem levej (bez krejcaru) a ty seš ňákej napáknutej — hoď něco do placu!“

Ale Hainc byl velmi sobecky naladěný. Vysvětlil Najmanovi, že už se starým kamarádstvím je konec. Peníze sice má, protože jeho fuchtle chytila křena, ale platit nebude za něj nic. A potom bude dělat sólo (pracovat sám) — Najman je nešika a jen by ho do něčeho zavlík.

Najman chvíli nadával, ale potom jen odplivl, křikl na hostinského, že to zatáhne zejtra a rychle zmizel. Po jeho odchodu se Hainc

covi přece jen zželelo starého kamarádství, a zavolal hostinského, že Najmanův cech vyrovná. Sáhnu do kapsy, kde měl složený tři stokoruny — ale kromě trochy drobných nebylo v ní nic. To ho dožralo — kamarád okradl kamaráda, zloděj zloděje, a ve vzteku tak se zapomněl, že zavolal policajta.

Najmana chytli, ale Haince si tam nechali také, protože Najman si řekl: „Když už, tak ať to stojí za to!“ a prozradil všechno, co ukradl, když ještě pracovali společně.

A tak byli odsouzeni zloděj i okradený. A slavný senát, aby vtip nezkažil, naměřil oběma stejně, po osmi měsících.

Z CIZINY

Z přístavní čtvrti v Hamburku.

V bezprostřední blízkosti míst horečného shonu a ruchu hamburského přístavu je čtvrt, v níž bída, neřest i zločin jsou odedávna domovem. Bída, jež tam sídlí, jest hmotná, mravní i bytová, a v jejím stínu odehrávají se často nejstrašnější tragédie. Hamburský porotní soud rozsuzoval v minulých dnech jednu z takových tragédií.

Před porotou stála mladistvá vražednice svého dítěte. Jest dcerou prostitutky, ale neznala ani své matky, ani otce. Avšak její matka před léty přece ji vzala k sobě, neprozradila jí však, že jest její matkou. S matkou žil v divokém manželství muž, jemuž se dívka zalíbila. Netušil, že je to dcera jeho ženy. Při intimním soužití všech ve společném malém bytě, sestávajícím z jediné místnosti s předsínkou, záhy došlo mezi nimi k důvěrným stykům, jichž plodem bylo dítě.

Později navázal s dívkou milostný poměr jiný muž a i z tohoto poměru zrodilo se dítě.

Za krátký čas nato došlo mezi dívkou a otcem jejího prvního nemanželského dítěte, jejím to nevlastním otcem, k novým stykům a tak přišlo na svět třetí její dítě. V té době všeobecná nezaměstnanost uvrhla všechny z nich do nouze krutější než byla kdy před tím. Dosud vždy ještě nájemné z chudého svého bytu jakž takž zaplatili, ale nyní již na činži vůbec nesehnali a konec byl ten, že soudní vykonavatel provedl nucené vyklizení bytu a chudíčký nábytek i s obyvateli vyhodil na ulici.

Tu ubohá dívka byla zachváćena zoufalstvím. Neměla naději, že by se obživila se svými třemi dětmi, z nichž nejmladší zimou a hladem již skoro umíralo. Vlny mohutného Labe dmuly se tak blízko, na dosah ruky od ní, a tu ubohá nevědouc ani, co činí, hodila své nejmladší dítě do jeho hlubin...

Zdrčená a zničená stála nyní před porotou, obžalována jsouc ze zločinu vraždy svého dítěte. Soud zjistil, že na všech třech svých nemanželských dětech lpěla vřelou mateřskou láskou a že jen zoufalství a nejkrajnější bída dohnaly ji k jejímu hroznému činu.

Soud byl otřesen jejím osudem a sám